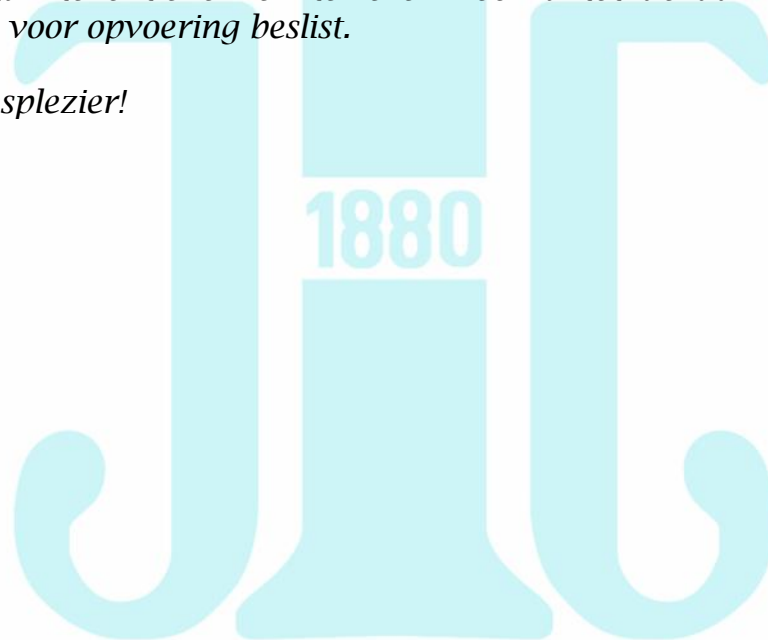

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE RODE KNOP

Psychologische thriller in drie bedrijven

door

1880

Benny Braem

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.3121

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE RODE KNOP* op te voeren moet de naam van auteur *BENNY BRAEM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/025
ISBN 978-90-385-11948

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens bvba · Te Boelaerlei 107 · 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 · Fax 03 366 45 01 · info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren)

SERGE : 28 jaar. Vlotte prater. Hij heeft weinig behoefte aan sociale appreciatie.

HARRY : Gepensioneerde fabrieksdirecteur. Hij houdt nog van een uitdaging en wil zich nog met de jeugd meten.

MARIE-CLAIRE : 50 jaar. Echtgenote van Harry. Ze wil zich manifesteren als een wereldburger. Ze is heel zelfbepalend. Wanneer dit niet lukt, verliest ze de pedalen.

KOBE : 25 jaar. Zijn prioriteiten zijn: eten, drinken, genieten, snelheid. Hij zoekt telkens de gemakkelijkste weg.

SIETSKE : 24 jaar. Liefje van Kobe, vlot, spontaan. Zij adoreert hem.

AN : 35 jaar. Lief van Maarten. Sterke persoonlijkheid waarbij af en toe, ‘het doel heiligt de middelen’, geldt.

MAARTEN : 35 jaar. Uiterlijk, respect en bewondering door zijn vrienden zijn voor hem primair. Zeer materialistisch ingesteld.

Maar al deze personages hebben een verleden, dat voor een groot deel hun handelen en hun uitspraken verklaart. Het is belangrijk om dit in het karakter van de figuur te verwerken.

EEN STEM :

KORTE INHOUD

Op een onbewoond eiland arriveren drie koppels en een jonge kerel. Allen zijn ze ingegaan op de uitnodiging om daar het avontuur van hun leven te beleven. Wat dit precies inhoudt, weet niemand. Maar dit vormt voor hen juist de uitdaging. Stilaan leren ze elkaar kennen en ontdekken ze wat die unieke uitdaging inhoudt. Wat begon als een onbezorgde vakantie, verandert snel in een mysterieus raadsel.

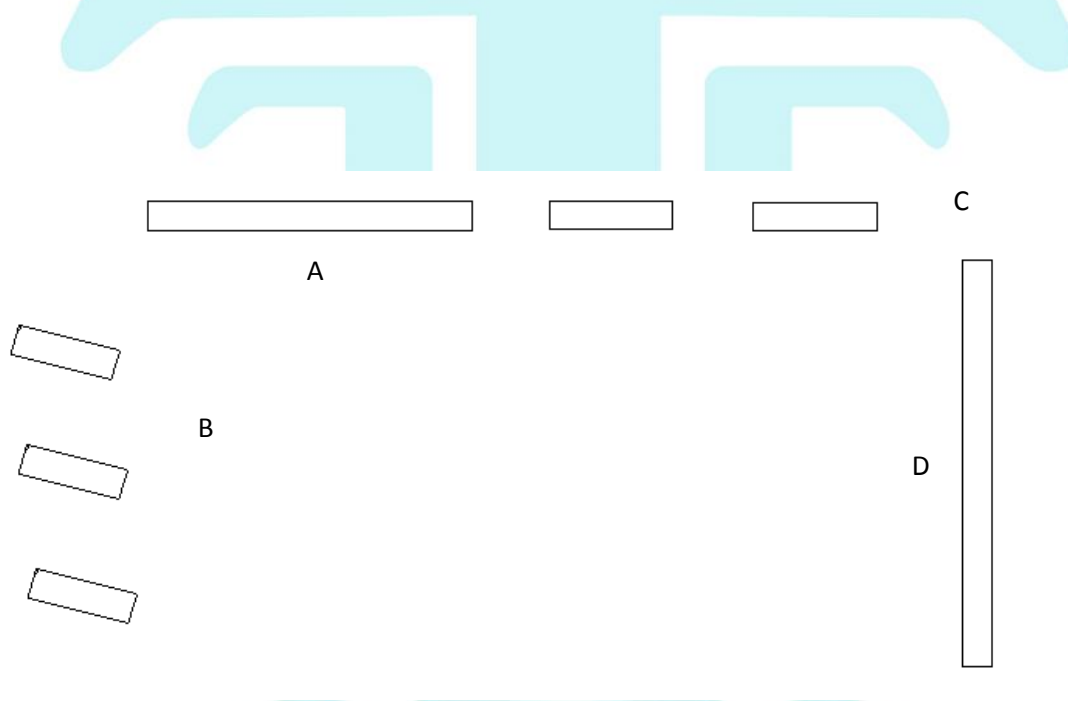
DECOR

Strak en minimalistisch decor. Opgebouwd uit rechthoekige witte zuilen of platen. Een deel (links of rechts) van de achterkant (A) moet een vlak zijn waarop het mogelijk is om teksten, beelden te projecteren.

De ene zijkant (B) bestaat uit zuilen en is de weg naar de andere bungalows. Aan de andere zijkant, vaste wand, is de toegang naar de keuken (C). Dit is geen deur maar gewoon een opening achteraan.

Achteraan zijn er enkele openingen, die vormen de weg naar het strand.

Het meubilair zijn blokken, die men zowel als zitplaats of als tafel gebruikt. Aan de kant van de keuken staat een blok (D) met daarop flessen drank en glazen. Het geheel moet warmte en een zuiderse sfeer uitademen.

EERSTE BEDRIJF

(Serge op met een rugzak. Hij lijkt een beetje zenuwachtig maar is zeker niet in paniek. Hij gooit zijn bagage uit het zicht opzij.)

SERGE : Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Tijdens de bootreis naar dit eiland heeft die kerel geen woord gesproken. Stel je voor, je zit uren met twee in een boot en die idioot doet zijn mond niet open. Heel de reis hierheen zat die daar met een pokerface over de golven uit te staren. Ik vraag mij af wat er in zijn hoofd omging. Klantvriendelijk is het zeker niet. Ik ben er zeker van dat hij mij verstond. Zelfs bij het uitstappen gaf hij geen kik. Enkel ... *(speelt even met gebaren na. Daarna kijkt hij even terug van waar hij is gekomen.)* Het is hier ongelooflijk mooi. Dit is inderdaad een plek op de aarde waar ons Heer of de duivel nog niet is geweest. Je kunt haast niet geloven dat er op deze aardbol nog zoiets ongerept bestaat? De ideale plaats om een vakantie te organiseren? Dit eiland staat niet eens aangegeven op de kaart. Puur natuur, op enkele bungalows na maar als je het materiaal bekijkt waarvan ze gemaakt zijn, kunnen ze hier ook gewoon gegroeid zijn. Ik heb hier nog geen mens gezien. En stil, ik wist niet dat stil zo stil kon zijn. *(gaat terug naar buiten en roept.)* Dat is wat anders hé pa dan op een bureautje zitten. Dit is pure vrijheid. Had ik naar u geluisterd, dan hing ik nu hele dagen voor een stomme computer voor een maandsalaris waarbij elke maand een week te lang duurt om gewoon rond te komen. Heb je mij gehoord, meneer de directeur? Nee, dat zal wel niet. Je hebt nooit naar mij willen luisteren. Altijd wist je het beter. Al mijn plannen vond je stom, belachelijk of niet te verwezenlijken. Maar bekijk mij nu eens. Ik heb het gemaakt! Ik, Serge. Alleen! Dat had je nooit verwacht hé! *(kijkt rond en bemerkt de flessen. Schenkt zichzelf wat in.)* Als er nog niemand is, dan zal er ook niemand iets op tegen hebben dat ik iets neem. Zelfservice! Wat maakt het uit, als er maar eten en drinken is. Wat wil een mens nog meer? Verdorie goed spul. Dat mag ook wel voor de prijs die je hier moet betalen. *(lacht met deze opmerking.)* Komaan Serge, laat er ons maar eens invliegen. Eerst ons drankje opdrinken, daarna gaan wij eens rondkijken. Dan kan het avontuur beginnen, want momenteel ben ik blijkbaar de enige gast in een hotel met

onzichtbaar personeel.

(Serge staat bij de drank met zijn rug naar Harry en Marie-Claire als deze binnen komen. Ze hebben enkel handbagage bij.)

HARRY : *(Vriendelijk)* Hallo jongeman, zou het mogelijk zijn om onze bagage op het strand te gaan ophalen?

SERGE : Natuurlijk meneer, dat lijkt mij best te doen. Ik denk dat er in het leven van alles mogelijk is, nee daar ben ik zelfs zeker van. Alleen moeten wij soms wachten op het geschikte moment om dit te verwezenlijken.

MARIE-CLAIRE : *(Zeer hautain)* Jongeman, je ziet er anders sterk genoeg uit om die klus te klaren.

SERGE : Dat betwijfel ik niet mevrouw, tenzij je zes koffers naar hier hebt meegesleurd.

MARIE-CLAIRE : Nee.

SERGE : Dat lijkt mij verstandig. Bij dit weertje en deze omgeving heb je niet veel meer nodig dan een badpak.

MARIE-CLAIRE : Wel dan? Wat is het probleem?

SERGE : Voor mij is er geen probleem, alleen werk ik hier niet. Ik ben hier logé. Nee, dat is ook weer niet correct. Ik ben net aangekomen, maar ik heb nog niet ingecheckt. Letterlijk genomen wil dat zeggen, dat ik hier nog niet logeer.

HARRY : Zou je dan iemand van het personeel willen roepen?

SERGE : Graag zelfs, maar laat me u nu even vertellen dat dit niet eenvoudig zal zijn.

MARIE-CLAIRE : Jongeman kun je nu voor één keer doen wat er gevraagd wordt, zonder steeds een uitleg te verzinnen.

SERGE : Ik kan proberen, maar ik heb hier nog geen personeel gehoord of gezien. Dus de kans op succes is vrij klein.

MARIE-CLAIRE : Wat is dat nu voor flauwekul? Je gaat ons toch niet vertellen dat wij de halve wereld hebben rondgevlogen om tenslotte op een eiland zonder bediening terecht te komen.

SERGE : Voorlopig ziet het daar wel naar uit. Let op dat kan vlug veranderen, twee minuutjes geleden dacht ik dat ik hier moederziel alleen was. *(gespeeld)* Moederziel alleen op een eiland, dat is zoals Robinson Crusöe, dat heeft wel

iets. Maar kijk, nu zijn we al met drie.

HARRY : (*lachend*) Mij doet het meer aan Agatha Christie denken.

SERGE : Agatha Christie?

HARRY : Ja, de omgekeerde versie van tien kleine negers. In plaats dat er verdwijnen, komen er steeds bij.

SERGE : (*gespeeld geheimzinnig*) Nee, dan lijkt het voor mij eerder the Shining. Een verlaten eiland, een spooky hotel, geen spoor van leven van het personeel. Hier heeft zich misschien een drama afgespeeld waarvan wij niets weten. Maar waar wij middenin zijn gedropt.

MARIE-CLAIRE : Komen er nog meer boeken of films? Volgens mij heb je last van op hol geslagen fantasie.

SERGE : Mevrouw, ik weet één ding. De rauwe realiteit is steeds verschrikkelijker dan de gekste fantasie.

HARRY : Spreekt meneer uit ervaring?

SERGE : Laat ons zeggen dat ik in mijn jonge leven wel het een en ander heb meegemaakt, maar dat ik nu geen zin heb om daarover te vertellen.

MARIE-CLAIRE : Luister euh...

SERGE : Serge.

MARIE-CLAIRE : Luister Serge. Wij hebben al een groot deel van de wereld afgereisd. En dan bedoel ik niet een reisje naar de Cote d'Azur in Frankrijk of Toscane in Italië. Maar dan heb ik het over de sloppenwijken in Rio, het binnenland van India. In Senegal hebben wij samen met zwarten in hun hutten op de grond geslapen, dus wij weten wel wat er in de wereld te koop is. Wij zijn echt van geen kleintje vervaard.

SERGE: Ik sta met bewondering naar u te kijken, mevrouw. Het is goed dat u dit vertelt, want zoiets zie je natuurlijk niet aan iemand. Zulke reisbelevissen en levenservaringen kunnen niet veel mensen voorleggen, dat vraagt om respect. (*verandert plots van toon.*) Dan kan je dus je eigen mannetje staan en dan zal je het zeker niet erg vinden om even terug naar het strand te lopen en je bagage tot hier te sleuren.

MARIE-CLAIRE : Wat een onbeschoftheid!

SERGE : Ik heb eens horen vertellen, maar ik ben er natuurlijk nooit geweest, dat die zwarten soms drie uur moeten wandelen voor één teug drinkbaar water. Drie

uur! Stel je voor dat je vergaat van de dorst, tegen dat je bij de bron geraakt, hangt er nog een lederen lapje in je mond. Het schijnt dat sterven van dorst een vreselijke dood is. Maar wees gerust, hier staat de drank niet zo ver. Je zult het alleen zelf moeten inschenken.

MARIE-CLAIRE : Maar enfin zeg.

HARRY : Ik denk dat wij de boodschap begrepen hebben. Misschien is het verstandiger als wij op een deftige manier kennismaken met elkaar, tenslotte gaan wij elkaar hier regelmatig tegen het lijf lopen.

(Reactie van Marie-Claire die hiermee duidelijk niet akkoord gaat.)

SERGE : *(doet een stap naar Harry toe.)* Serge Beuzeling.

HARRY : Harry Van Oten, mijn vrouw Marie-Claire Bosch. Ik weet niet hoe jij hier bent verzeild geraakt, maar wij hebben ons ingeschreven voor een avontuurlijke vakantie op een onbewoond eiland. Zoals je al gehoord hebt van mijn vrouw, zoeken wij de alternatieve vakantiebestemmingen op, hoe extremer hoe interessanter. De kinderen zijn de deur uit, ik heb mijn fabriek verkocht en wil wat van de echte wereld zien.

SERGE : Weg uit je klein bekrompen veilig wereldje. De verloren tijd van de alles opslorpande zaak inhalen.

HARRY : Zo zou je het kunnen omschrijven. Wij hebben nu de tijd en de middelen die de meeste mensen niet hebben.

SERGE : Natuurlijk, dankzij de fabriek heb je nu niets te kort.

MARIE-CLAIRE : Ja, dankzij de fabriek! En je mag gerust weten dat mijn man en ik daar trots op zijn.

SERGE : Natuurlijk mevrouw, je man heeft vast en zeker heel zijn leven keihard gewerkt om jou alles te geven wat er in je mooie hoofdje opkwam. Je mocht immers niets te kort komen.

MARIE-CLAIRE : De fabriek was ‘ons’ leven! Wij hebben altijd alles samen gedaan, laat me dat even duidelijk stellen.

SERGE : En nu schuimen jullie ‘samen’ de wereld af. Op zoek naar een alternatieve vakantie. *(citeert.)* Een vakantie waarbij je op je eigen grenzen botst en geconfronteerd wordt met je beperkingen en je verleden.

HARRY : Dat stond inderdaad ook in de mail.

MARIE-CLAIRE : (*Ongelovig*) Dus jij bent hier voor hetzelfde als wij?

SERGE : Daar lijkt het op.

MARIE-CLAIRE : (*ontgoocheld*) Ha bon.

SERGE : Ja het spijt me mevrouw, maar wij zullen elkaar nog een tijdje voor de voeten lopen.

HARRY : Ik ben in ieder geval gerustgesteld dat er nog iemand heeft gereageerd. Maar als ik zo vrij mag zijn... waarom heb jij ingeschreven?

SERGE : Waarom reageert iemand op zo'n uitnodiging? Dat lijkt me nogal eenvoudig: de drang naar het avontuur, het onbekende, de kick.

HARRY : Kijk eens aan, ondanks ons leeftijdsverschil zijn wij blijkbaar op zoek naar hetzelfde. Dat geeft mij een goed gevoel.

SERGE : Een goed gevoel? Juist, je bedoelt het gevoel, dat je er nog bij hoort, dat je nog niet versleten bent. Je wilt dat men nog rekening met je houdt.

(men hoort in de verte een vliegtuig.)

MARIE-CLAIRE : Luister jongeman, de meeste mensen van onze leeftijd gaan fietsen, spelen kaart, eten een pannenkoek en drinken een trappist en kruipen dan voor hun televisie. De vrijheid die ze hebben, zetten ze om in het keurslijf van de wekelijkse routine. Ze geloven dat ze hun dagen zinvol opvullen, nou daar passen wij voor.

HARRY : Ik denk niet dat Serge geïnteresseerd is in de bezigheden van gepensioneerden.

SERGE : Niet echt, nee. Ik vraag me meer af wat wij hier gaan beleven. Of wij hier de enigen zijn? Wanneer er wat actie in de zaak gaat komen? Ik ben niet naar hier gereisd om enkel van de zon te genieten.

HARRY : Misschien moeten wij maar eens beginnen met het eiland te verkennen. Dat lijkt me een nuttig tijdverdrijf.

SERGE : Volledig akkoord.

MARIE-CLAIRE : Breng dan de koffers mee als jullie terugkomen!

HARRY : Ga je dan niet mee, schat?

MARIE-CLAIRE : Nee, ik ga een kijkje nemen in de bungalows. Ik wil wel eens

controleren of ze allemaal even netjes zijn, zonder personeel kan ik mij dat moeilijk voorstellen. *(af.)*

HARRY : Zoals je w...

SERGE : Je zit met een pittig vrouwtje.

HARRY : Als je haar beter leert kennen, valt ze best mee. Ze komt af en toe cru over, maar ze bedoelt het goed.

SERGE : Zullen we dan maar? *(af)*

HARRY : *(Richting Marie-Claire)* Maar soms zou ik ze willen ... *(maakt een wurggebaar met de handen. Af)*

(Men hoort in de verte een vliegtuig dat langzaam verdwijnt, dan wordt het weer stil.)

SERGE : *(Eerst op, de rest is nog niet zichtbaar.)* Kom erbij, hoe meer zielen hoe meer vreugde. Harry, ik denk dat je gelijk hebt, nu zijn er al vijf kleine negertjes. Nog even volhouden en wij zijn compleet.

KOBE : *(volgt. Hij gooit zijn kleine tas op de grond.)* Waar heb je het over?

SERGE : Een inside joke. Ik leg dat later wel uit. Zeg, zijn jullie uit dat vliegtuig gesprongen?

SIETSKE : Natuurlijk, of denk je dat wij kunnen vliegen of over het water kunnen lopen?

HARRY : *(Nuchter)* Er bestaan ook boten en helikopters.

SIETSKE : Dat is voor watjes. Er gaat niets boven dat ongelooflijk gevoel als je door de lucht naar beneden knalt. Het is niet te beschrijven, het is een mengeling van bijna in je broek doen van angst en de complete vrijheid.

SERGE : Wel een unieke combinatie, in complete vrijheid in je broek doen.

KOBE : En ik krijg daar altijd een reuzehonger van. Waar kunnen wij hier ergens wat te bikken krijgen?

HARRY : Als je handig bent, kun je vast zelf wat in elkaar flansen.

SIETSKE : Laat me niet lachen. Hij kan nog geen ei bakken. Momentje, waarom zou hij zelf aan de kook moeten? Wij zijn hier toch in een hotel? Je gaat ons toch niet vertellen dat wij een eiland te vroeg zijn uitgestapt en hier nu bij een stel zonderlingen zijn binnengevallen?

SERGE : Het enige zonderlinge is, dat wij in een hotel zitten zonder personeel. Dus als je vriend honger heeft, zal hij zijn handjes moeten laten wapperen.

SIETSKE : Kobe heeft altijd honger. (*Speels*) Honger naar eten, honger naar seks, honger naar avontuur.

SERGE : Jullie zijn hier dus ook voor die grensverleggende vakantie, een eenmalige belevenis in je leven.

KOBE : Wees maar zeker! Snelheid, risico, tot het uiterste gaan, daar hebben wij alles voor over. Niemand of niets houdt ons tegen, op zulke momenten weet je dat je leeft!

HARRY : Ik wil geen spelbreker zijn, maar volgens mij is hier nu niet veel leven te bespeuren. Als wij heel stil zijn, dan kun je het klapwieken van de vogels horen.

SERGE : Stilte voor de storm, man! Zo gaat dat altijd in griezelfilms. Net als je denkt dat er niets meer gaat gebeuren, komt er dreigende muziek en flitst er een glimmend lemmet door de lucht. Dan hoor je een ijselijke kreet die door merg en been dringt.

SIETSKE : (*reageert op de show van Serge.*) Goed bezig! Ik zie niets. Ik hoor niets. Ja toch! Het knorren van een maag.

HARRY : Wij hebben ons toch niet van datum vergist?

KOBE : Komaan zeg bompa, dat jij een beetje seniel wordt dat kan ik begrijpen, maar bij ons werkt alles nog prima.

SERGE : (*cynisch*) Bompa, bompa. Je weet niet tegen wie je praat zeker. Een geluk dat bomma hier niet is of je had een kalebas tegen je hersenpan gekregen.

KOBE : Een kalebas?

SERGE : Een souvenirkje van een van hun vele reizen in één of ander donker land in Afrika.

HARRY : Ik zoek maar een verklaring waarom alles hier zo dood is als een pier. Het lijkt mij niet erg logisch dat er hier niemand is die ons ontvangt en vertelt wat voor avontuurlijks er ons te wachten staat. Buiten het wuiven van de palmbomen beweegt er hier niets.

KOBE : (*lachend*) Sits, kom eens hier. (*trekt haar dicht tegen zich.*) Mis bompa, ik voel wat bewegen.

SIETSKE : *(geeft Kobe een duw en gaat dan naar de drankjes.)* Jaag de mensen zo niet tegen je in het harnas. Wij zijn hier tenslotte allemaal voor hetzelfde.

KOBE : Bullshit, ik denk dat mijn voorstelling van een avontuurlijke vakantie er wel iets anders zal uitzien dan die van mijn opa.

SIETSKE : Kobe, alsjeblieft!

(Sietske is ondertussen drankjes gaan uitschenken en brengt die op een plateau naar Harry en Serge. Op dat moment komt Marie-Claire binnen.)

MARIE-CLAIRE : Dat werd tijd. Is het personeel eindelijk boven water gekomen? Jongedame mag ik je op één zaak wijzen, wij hebben altijd een bedrijf gehad en de eerste vereiste van een werknemer die zijn job wil houden, is op tijd te beginnen. De tweede, is doen wat je wordt gevraagd, zonder daarbij commentaar te geven. Waar zou de wereld naar toe gaan als iedereen maar zijn zinnetje zou doen. *(speelt)* Ik voel me zo moe, ik heb hoofdpijn,.. Komaan zeg. Ik denk dat het ook in de horeca de eerste regel is. Wees op tijd! Mag ik u er dan op attent maken, dat wij hier al meer dan één uur staan, zonder dat zich ook maar iemand om ons heeft bekommerd. Eén uur!

HARRY : *(Kalm)* Dat is Sietske.

MARIE-CLAIRE : *(gaat door op dezelfde toon.)* Nederlandse. Typisch, die hebben altijd voor alles een uitleg of excuus.

HARRY : Zij is hier ook te gast.

MARIE-CLAIRE : *(Valt plots stil.)* Oh.

KOBE : Is dat de madam met de kalebas?

MARIE-CLAIRE : Pardon?

HARRY : Vallen de bungalows een beetje mee schat?

MARIE-CLAIRE : Het stelt niet veel voor. Een bed, twee stoelen en een tafel. Oh ja, er hangt ook een stok tussen twee muren. Ik denk dat die de kleerkast moet voorstellen.

SERGE : Wie gaat er met zo'n prachtig weer zeuren over hoe de bungalow er binnenin uitziet?

MARIE-CLAIRE : Ik zeur niet. Ik geef enkel een correcte beschrijving.

SIETSKE : Is er ergens een douche? Ik stink.

KOBE : *(Op dezelfde toon als Serge.)* Wie heeft er nu een douche nodig als je kan baden in een onmetelijke blauwe zee, waar je naakte lichaam wordt gemasseerd door de kolkende golven en nadien gedroogd door de heerlijke zonnestrallen?

HARRY : Dat lijkt me een prachtige badkamer. Ik zie het al voor mij.

MARIE-CLAIRE : Harry!

HARRY : Grapje schat. Wat ik me afvraag, is waarom men ons hier zo aan ons lot overlaat. Niet eens een berichtje. Eigenlijk weten we van niets.

KOBE : Dat is misschien een onderdeel van deze uitdaging.

MARIE-CLAIRE : Je bedoelt dat de opzet van deze vakantie is dat wij hier gewoon een tijdje met elkaar op het eiland doorbrengen? Dat klinkt mij niet erg uitdagend of grensverleggend.

SERGE : Spreek voor jezelf. Voor ons zou dat een enorm zware opdracht zijn.

KOBE : *(veert recht.)* Ik denk dat wij het heft in eigen handen moeten nemen. Tot nu toe is alles perfect georganiseerd. Denk maar eventjes over hoe wij hier op het eiland zijn geraakt. Volgens mij zijn er tips of aanwijzingen verborgen. Dus als wij er iets actiefs van willen maken, zullen wij moeten zoeken.

SERGE : Ik was hier als eerste en heb al wat rondgesnuffeld, maar hier binnen is in ieder geval niets te vinden.

KOBE : Dan moeten we buiten gaan zoeken.

HARRY : Dat waren wij net van plan, maar toen liepen we jullie tegen het lijf.

KOBE : Ik stel voor dat iedereen een kant voor zijn rekening neemt en dat wij dan nadien verslag uitbrengen. Gebruik je hersens en je fantasie. De gekste dingen kunnen aanwijzingen zijn.

(Ze gaan af. In de verte hoor je Marie-Claire nog roepen.)

MARIE-CLAIRE : Harry vergeet onze bagage niet mee te brengen.

(Het blijft even stil. Je hoort de wind langzaam opzetten. Maarten en An komen op.)

MAARTEN : *(Enthousiast.)* Eindelijk wij zijn er geraakt!

AN : Dat werd meer dan tijd.

MAARTEN : Zie je wel dat het ons ging lukken.

AN : (*Kwaad*) Verdikke, ik ben kapot. Dat was niet normaal, je raakte geen meter vooruit. Het was alsof sommige planten je met hun grijparmen naar zich toe sleurden.

MAARTEN : (*lachend*) Dat noemen ze een oerwoud. Daarbij, je moet niet overdrijven. Je doet net of we in een griezelfilm met mens-etende planten waren beland.

AN : Ik kan daar niet mee lachen. Ik sta vol bulten en schrammen. Wij zijn wel op vakantie, niet op ontdekkingsstocht.

MAARTEN : Waar is je zin voor avontuur gebleven?

AN : Thuis! Je weet goed genoeg dat ik geen zin had in dit stomme gedoe, maar meneer moest zijn zinnetje doordrijven. Hij moet weer kunnen uitpakken bij zijn vrienden met zijn fantastische verhalen over wat hij allemaal heeft meegemaakt.

MAARTEN : Komaan zoetje.

AN : Laat mij gerust. Maarten, ik ben die spelletjes beu. Je had mij beloofd dat de vorige reis de laatste was.

MAARTEN : Jij was steeds de eerste om naar een extravagante bestemming te zoeken. Het was toch telkens een geweldige uitdaging en nadien vond je het steeds een ongelooflijke belevenis.

AN : Ik wil nu een andere uitdaging.

MAARTEN : Ja? Ik weet wat je wilt. Huisje, tuintje, boompje.

AN : Kindje.

MAARTEN : Schat, daar hebben wij toch nog alle tijd voor.

AN : Dat is steeds je uitleg. Maar mijn biologische klok tikt. Daarbij Maarten als wij een kindje hebben dan kunnen wij toch ook nog op reis?

MAARTEN : (*sarcastisch*) Ja, met de auto naar een bungalowtje.

AN : Nee, de kleine kan toch voor veertien dagen bij mijn ouders logeren. Ik wil alleen zwanger worden en een tijdje niet meer van die gekke toeren uithalen.

MAARTEN : An, wij werken allebei van zeven tot zeven, je weet toch wat dat wil zeggen. Om acht uur zijn we weer thuis. Wanneer ga je met de kleine bezig zijn? Ha ja, ik weet het. 's Morgens in alle haast de kleine naar de crèche doen en 's avonds even aan zijn bedje een liedje zingen. Superleuk. En dan heb ik

het nog niet over ons, maar over die kleine zelf. Weekendouders.

AN : Dan zullen wij ons moeten aanpassen. Want mijn besluit staat vast. Ik wil zwanger worden, met of zonder jou!

MAARTEN : Wij zullen het er later nog wel over hebben, als wij terug thuis zijn. Dit is nu toch het moment niet.

AN : Nee, voor jou is het nooit een goed moment. Luister, voor wij hier vertrekken, wil ik een antwoord.

MAARTEN : Maar wees nu toch eens redelijk en tracht van deze dagen te genieten. Wij hebben het meer dan verdiend, wij werken hard genoeg. Ieder ander zou jaloers zijn op wat wij hebben verwezenlijkt. Een online-winkel die floreert.

AN : Ja, zoveel mogelijk geld verdienen om het dan weer aan nutteloze zaken door ramen en deuren te gooien, zoals deze belachelijke onderneming.

MAARTEN : Vind je het hier niet raar ?

AN : Je moet niet van onderwerp veranderen, je weet dat ik gelijk heb. Wat zou ik hier raar moeten vinden?

MAARTEN : Dat hier blijkbaar niemand is.

AN : Daar liggen een rugzak en twee tassen. Zo te zien is er nog volk aangekomen, misschien zijn die eventjes een ommetje gaan maken.

MAARTEN : Ik ben wel benieuwd wat het hier gaat worden.

AN : En ik ben benieuwd wanneer ik antwoord ga krijgen.

(Sietske op. Onmiddellijk verandert Ans houding. Naar de anderen toe is ze heel vriendelijk.)

SIETSKE : Maar kijk nu eens, nieuwe gezichten. Hallo, ik ben Sietske. Ik ga onmiddellijk met de deur in huis vallen. Kunnen jullie mij vertellen wat wij hier komen doen?

AN : Hoe bedoel je?

SIETSKE : Zijn jullie de organisators?

AN : Organisators?

SIETSKE : *(ontgoocheld)* Nee dus. Jullie zijn ook gasten?

AN : Ja.

SIETSKE : Verdikke!

MAARTEN : (*lachend*) Wel merci, dat noemen ze nog eens een warme verwelkoming.

SIETSKE : Nee, zo bedoelde ik het niet. Maar de rest van de groep loopt het eiland af te speuren naar aanwijzingen of tips.

AN : Tips?

SIETSKE : Het zit zo. Wij hebben hier nog niemand gehoord of gezien die ons kan vertellen voor welke uitdaging wij naar hier zijn gekomen. Alles is zo vaag. Daarom dat wij dachten dat er misschien ‘aanwijzingen’ op het eiland verborgen waren.

MAARTEN : Momentje, zou het niet mogelijk zijn dat het de bedoeling is dat wij de eerste dag of dagen wat mogen uitrusten en elkaar een beetje leren kennen? Dat we dan pas te horen krijgen waarover het gaat. Het was wel een hele trip tot hier.

SIETSKE : Denk je? Dat zou natuurlijk niet zo erg zijn, het is hier echt prachtig. Misschien zijn wij inderdaad wat te ongeduldig. Willen jullie iets drinken?

AN : Graag.

MAARTEN : Ik ben Maarten en dat is An.

SIETSKE : Aangenaam. Mijn Kobe loopt daar ergens rond op het eiland, stenen aan het omdraaien.

AN : Dan hebben wij het hier beter. Schol, op enkele toffe dagen. Hebben jullie dit al meer gedaan?

SIETSKE : Wij gaan steeds op zoek naar vakanties waar iets uniek te beleven valt. Soms kost het maanden zoekwerk om wat te vinden. Maar de uitnodiging voor deze vakantie was heel persoonlijk. Het leek wel of ze ons door en door kenden en wisten wat wij zochten. Zoiets spreekt aan en wij hebben dan ook direct gereageerd.

AN : Wij zijn ook gek op ‘onze grenzen te verleggen’.

(Reactie van Maarten.)

Daarnet hebben wij ons letterlijk een weg moeten kappen tussen de struiken om hier te geraken. Een fantastische belevenis.

SIETSKE : Een weg moeten hakken? Dus jullie zijn niet op het strand geland?

AN : Nee, wij komen van de andere kant van het eiland. Een watervliegtuig heeft ons daar afgezet.

(Harry op met twee koffers.)

HARRY : Niets, maar dan ook niets te vinden.

SIETSKE : En je hebt je handen vol. *(wijst naar de koffers.)* Dit zijn Maarten en An, ook pas aangekomen.

HARRY : Aangenaam, Harry. Weten jullie...

SIETSKE : Nee, zij weten ook van niets. Maar Maarten stelde voor om rustig af te wachten en ondertussen een beetje te genieten.

HARRY : Dat lijkt mij een prima idee. Verdikke het is hier bloedwarm. *(schenkt zichzelf wat in.)* Nog iemand iets?

MAARTEN : Schenk nog maar wat bij.

HARRY : Op een geslaagde en onvergetelijke vakantie.

(De anderen heffen ook het glas.)

En dat wij nog lang mogen profiteren van de heerlijke dingen van het leven.

(Marie-Claire op.)

MAARTEN : En wat zijn die heerlijke dingen dan Harry?

HARRY : De zon, de vrijheid, lekker eten en drinken en natuurlijk mooie, lieve vrouwen.

MARIE-CLAIRE : Harry! Ben je niet beschaamd? Wij lopen daar in de brandende zon te zoeken en meneer zit hier rustig te genieten en te drinken.

HARRY : Hebben jullie iets gevonden, schat?

KOBE : *(Op)* Niets, schat!

HARRY : Dan lusten jullie vast ook een drankje, want wij hebben ook niets ontdekt.

MARIE-CLAIRE : Voor mij graag met een blokje ijs. Maar niet te groot, want anders krijgt het een watersmaak.

HARRY: Ja, schat. Dit zijn Maarten en An. Ze zijn hier net aangekomen.